

Владимир Арсенић (1972, Београд), магистрирао компаративну књижевност на Телавивском универзитету. Био је редовни је критичар интернет портала *e-novine.com*. Писао за Трећи програм ХРТ-а, *booksa.hr*, *proletter.me*, *Quorum*, *Бешон*, *Пешчаник*, *versopolis.com*. Објавио је књигу књижевних критика *Ешике њриоведана* (2019). Текстови су му превођени на словеначки и албански. Преводи са енглеског и хебрејског. Са Срђаном Срдићем води Радионицу креативног писања у Тополској 18 и издавачку кућу „Партизанска књига“. С пријатељима уређује књижевни часопис *Улазница* који излази у Зрењанину.

Соња Атанасијевић (1962, Лебане), објавила је романе: *Они су осџали* (1995), *Црвени крућ* (1997), *Бексџво из акваријума* (2003, Награда „Златни Хит Либер“), *Наранце за Божану* (2004, Награда „Златни Хит Либер“), *Ко је убио Алфија* (2009), *Ваздушни људи* (2013, Награда „Бранко Ђопић“), *Велика лаж* (2016), *Сџавај, звери моја* (2020) и збирку прича *Крилаџа шуџа* (2005). Приче су јој заступљене у неколико антологија, а њена проза превођена је на француски, енглески, бугарски, румунски и македонски језик. Живи у Београду.

Драган Бабић (1987, Карловац), основне, мастер и докторске студије завршио на Филозофском факултету у Новом Саду. Бави се есејистиком и књижевном критиком, главни је уредник часописа *Домеџи* и програмски уредник Сомборског књижевног фестивала. Објавио је две збирке Твитер прича (2014. и 2017) и студију *Имџераџив новума: Први свеџски раџ у срџској и аџлоамеричкој међураџној џрози* (2021), приредио књигу *Проза о џрози: фраџменџи о краџкој џричи* Давида Албахарија (2017), антологију *Сићушне џриче: срџска микроџрича* (2021) и панораму *Последња Аџари џенераџија: џано-*

рама новосагских џрозаистџа џенераџије осамдесеџих (2021). Живи у Новом Саду.

Зоран М. Бундало (1947, Сарајево – 2019, Београд), дипломирао је на Архитектонском факултету у Београду. Песник и градитељ. У замашном градитељском опусу најзначајнија дела су му: Храм Светог арханђела Михаила у Јабучју код Лајковца (1989–2007), Стамбена групација Радованчевић (2004–2008) у Београду и Централно спомен обиљежје у Источној Илици које је у градњи. Објавио је, у периодици, преводе из песничких дела В. Х. Овна и Луиса Мекниса. Песничке књиге: *Лив* (1974), за коју је добио награду „Бранко Радичевић“, *Последњи силазак* (1983), *На сџавама свеџла и џама* (1995), *Са вршка усана* (2000), *Тракџаџ о сенџи* (2000), *Свеоџџа земља* (2007) и *Сиџнина* (2014).

Владимир Гвозден (1972, Нови Сад) ради као ванредни професор на Одсеку за компаративну књижевност на Филозофском факултету Универзитета у Новом Саду. Објавио је следеће књиге: *Јован Дуџић џуџоџисаџ: оџлед из имаџолоџије* (2003), *Чинови џриваџања: оџ теорије ка џраџмаџиџи џексџа* (2005), *Књижевностџ, кулџура, џуџоџија: оџлеги* (2011), *Срџска џуџоџисна кулџура 1914–1940*. (2011), *Nine Serbian Poets/Девеџ срџских џесника* (антологија, 2012), *Књижевностџ и оџџор* (2015), *Анаџомија робе: оџлеги из криџиџке џолиџиџке економије* (Са Алпаром Лошонцем, 2016) и *Комџараџивна књижевностџ и кулџура – криџиџчки увод* (2019); уредио је *Преџледни речник комџараџивне књижевностџи и кулџуре* (2011, заједно са Бојаном Стојановић Пантовић и Миодрагом Радовићем) и приредио темат *Поља* посвећен В. Г. Зебалду (2011). Преводи са енглеског језика. Живи у Новом Саду.

Радмила Гикић Петровић (1951, Врбас), пише прозу. Објављене књиге: *Оџвориџе Јеленине*

позоре (1978), *Намасће, Индија* (1984; путописна проза, преведена на русински 1986), *У Фрушкој гори 1854* (1985; дневник Милице Стојадиновић Српкиње), *Милица–Вук–Мина* (1987), *Разговори о Индији* (1989), *Прејиска Милице Стојадиновић Српкиње са савременицима* (1991), *Искуства ѓрозе* (1993; разговори са прозним писцима), *Токови савремене ѓрозе* (2002; разговори са прозним писцима), *У ѓошрази за ѓлавним јунаком* (2003; приче), *Српкињин круј кредом*, (2006; песме и проза посвећени Милицы Стојадиновић Српкињи), *Библиографыја радова о Милицы Стојадиновић Српкињи* (2007), *Дневник Анке Обреновић* (2007), *Ликови у Дневнику Анке Обреновић* (2007), *Здраво, Индији* (2008), *Живој и књижевно дело Милице Стојадиновић Српкиње* (2010), *Сћара ѓрича* (2013, приче), *Кореја post scriptum* (2014), *А ѓе је Чехов? – разговори о ѓрози* (2015), *Вијешнам и девет змајева* (2016), *Кришника ѓамћења* (2017), *Кубанске ѓријашељице* (2020) и *Дневник Анке Обреновић (1836–1838)* (2021). Добитница је награда: „Слободна Војводина“, „Искра културе“, „Повеља за вишегодишњи стваралачки и научни допринос“, „Медаља културе за очување културног наслеђа“, „Љуба Ненадовић“. Живи у Новом Саду.

Владислава Гордић Петковић (1967, Сремска Митровица), редовна професорка енглеске и америчке књижевности на Филозофском факултету у Новом Саду, где држи курсеве из области шекспирологије и савременог англоамеричког прозног стваралаштва. Бави се књижевном теоријом и историјом, књижевном критиком, публицистиком и превођењем са енглеског. Магистрала је на прози Рејмонда Карвера на Филолошком факултету у Београду године 1994, а докторирала на Филозофском факултету у Новом Саду 1998. на теми „Прича и приповедање у краткој прози Ернеста Хемингвеја“. У највише академско звање, звање редовног професора, изабрана је у октобру 2008. године. Пише студије, есеје, књижевну критику и преводи с енглеског (С. Џоунс, Е. Бити,

Е. Бардис, Е. Хемингвеј, В. Шекспир, В. Ален и др.). Објављене књиге: *Синтакса шишине: ѓоешика Рејмонда Карвера* (1995), *Хемингвеј – ѓоешика крајшке ѓриче* (2000) *Коресионгенција – ѓокови и ликови ѓостимодерне ѓрозе* (2000), *Виртуелна књижевност* (2004), *Књижевност и свакодневица* (2007), *Виртуелна књижевност II* (2007), *На женском конћиненћу* (2007) *Формаширање* (2009), *Мисћика и механика* (2010) *Увод у родне теорије (уѓбеник, ѓрупа аућора)* (2011). Живи у Новом Саду.

Славко Гордић (1941, Дабрица, Херцеговина), пише прозу, књижевну критику и есејистику. Књиге прозе: *Врховни силник* (1975), *Друго лице* (1998), *Оић* (2004), *Руб* (2010) и *После руба* (2020). Књиге есеја, критика и студија: *У видуку сћиха* (1978), *Слањање времена* (1983), *Примарно и нијанса* (1985), *Поезија и окружје* (1988), *Образац и чин – оілеги о роману* (1995), *Певач Бошка Пећровића* (1998), *Оілеги о Вељку Пећровићу* (2000), *Главни ѓосао* (2002), *Профили и сћиуације* (2004), *Савременост и наслеђе* (2006), *Размена дарова* (2006), *Кришничке разіледнице* (2008), *Трајања и сведочења* (2011), *Оілеги о Иви Андрићу* (2013) *Срогсћива и разгалине* (2014), *Осмашрачница – књижевне и оишће шеме* (2016), *Међу својима* (2020) и *Погсећања и наћовори* (2022). Приредио је изабране песме Миодрага Павловића (1978), Стевана Тонтића (1995), Јована Јовановића Змаја (2003), изабране приповетке Вељка Петровића (2000), изабрана дела Вељка Петровића (2003), приповедачко-романсијерски сегмент изабраних дела Милана Кашанина (2003) и четири књиге изабраних дела Иве Андрића (2010–2019). Поједини есејистичко-критички текстови су му превођени на немачки, пољски, маћарски, словачки, словеначки, француски и енглески. Добио је Награду Друштва књижевника Војводине за најбољу књигу године, као и награда „Лаза Костић“, „Ђорђе Јовановић“ и „Сретен Марић“. Добитник је Новембарске повеље Новог Сада, Награде за животно дело Друштва књижевника Војводине и Повеље за животно дело Удру-

жења књижевника Србије. Био је дугогодишњи професор Филозофског факултета у Новом Саду, до 2009. године, и главни и одговорни уредник *Лейбойса Машице српске* (1992–2004). Сада је професор емеритус Универзитета у Новом Саду.

Иванчица Ђерић (1969, Сисак), списатељица и песникиња. Одрасла је у Приједору, живи и пише у Канади. Објавила је романе: *Земља узрну кафе* (2003), *Босанци шрче по часни круи* (2006), *Приручник за злочин* (2008), *Несрећа и стварне пошребе* (2012) и *Сва је природа дивља и сурова* (2013); књиге поезије: *Ошвореност* (1991), *Са моја прозора одличан је мој живош* (2009) и *Тамо на небу једу свој куйс* (2021). Добитница је Награде „Биљана Јовановић“ за 2013. годину. Књиге су јој превођене на македонски, словеначки и пољски језик.

Дубравка Ђурић (1961, Дубровник), феминистичка песникиња и теоретичарка. Дипломирала је и магистрала на групи за Општу књижевност и теорију књижевности на Филолошком факултету у Београду, докторирала на Филозофском факултету у Новом Саду. Бави се теоријом културе, теоријом медија, теоријом модерне и постмодерне поезије, теоријом рода, уметничким и песничким перформансом. У статусу предавачице или госта предавача држала предавања у Центру за женске студије, на АОМ-у, Факултету политичких наука, Факултету драмских уметности, као и на факултетима у SUNY-Бафало и UCSD, Сан Дијего, у Љубљани и Копру. Приредила и превела низ теоријских темата у часописима из области теорије поезије и теорије уметности. Једна је од оснивачица и уредница часописа *Pro-Femina*. У Асоцијацији за женску иницијативу покренула Ажинову школу поезије и теорије. Збирке поезије: *Природа месеца, природа жене* (1989), *Књића бројева* (1994), *Клојке* (1995), *All-Over: изабране и нове њесме са есејима који одређују фазу моје њоезије од 1996–2004* (2004), *Ка њополицици наге* (након

раша) (2015), *Размицање оквира / Коса црша / Контекста* (2020). Објавила је бројне критике и студије о поезији, уметности и плесу, као и књиге *Језик, њоезија, њостмодернизам* (2001), *Говор групе* (2006), *Поезија њеорија рог: модерне и њостмодерне америчке њесникиње* (2009), *Полиштика њоезије: њтранзиција и њеснички експеримент* (2010), *Дискурси њоуларне кулшуре* (2011) и Глобализацијске изведбе: књижевност, медији, театар (2016). Коуредница је антологије текстова *Impossible Histories – Historical Avant-Gardes, Neo-Avant-Gardes, Post-Avant-Gardes in Yugoslavia 1918–1991* (2003). Живи у Београду.

Ђорђе М. Ђурђевић (1994, Крагујевац), истраживач-приправник и докторанд на Филолошко-уметничком факултету. Објавио је више научних радова и превод алтермодернистичког манифеста. Године 2017–2018. држао је једносеместрални курс *Realiznawstwo* (Српска култура и обичаји), као и вежбе на предметима везаним за студије српског језика као страног на Катедри за српско-хрватску филологију Института за славистику Универзитета у Вроцлаву (Пољска). Предмет његових интересовања јесте теопоетика, посебно ангелологија и мариологија у књижевности.

Александра Жежељ Коцић (1977, Београд), завршила основне, мастер и докторске студије на Филолошком факултету Универзитета у Београду. Члан је Хемингвејевог друштва (САД), Фиццералдовог друштва (САД) и Удружења за англоамеричке студије Србије. Научни сарадник у области језик и књижевност – Институт за књижевност и уметност у Београду. Запослена као професор енглеског језика и књижевности у Филолошкој гимназији у Београду. Књиге: *Normative Masculinity and Its Subversion in Tennessee Williams' World and Style* (2016), *Хеминњеј у рог: њисац у мрежи њеорије* (2018), *Песник и један чииалац: оилеги о њоезији и њрози Драиана Лакићевииа* (2020), *Збирка леиширова: оилеги о анилоамеричкој књижевности* (2021), *Ваљаревии у дијалоу* (2022). Живи у Београду.

Нина Живанчевић (1957, Београд), списатељица и преводитељка. Објавила је следеће књиге поезије: *Песме* (1982), *Мосћови који расту* (1984), *Гледајући књиже независних издавача* (1985), *Дух ренесансе* (1989), *Песнички диван* (1995), *Миошаури лавиринт* (1996), *Слово Пи* (2004), *Крајем века* (2006), *Исцељење* (2011) и *Умешности хвањања бумеранга: изабране и нове ђесме* (2013). Књиге прозе: *Византијске приче* (1995), *Продавци снова* (2000), *Као што већ рекох* (2002), *Орфејев њоврашац* (2003), *Крајем века* (2006), *Оно што се ђамши* (2017), као и књигу разговора *Изненадни блесак* (2009) и студију *Црњански и његов чашалац: (рецејција Црњансковог дела у свежу)* (2012). Поезија и проза превођена јој је на више светских језика. Приредила је и превела антологију америчке поезије *Нови Гласови* и превела *Приче о обичном лудилу* Чарлса Буковског, *Тежину и блајорогности* Симон Веј и др. Живи у Паризу.

Дејан Илић (1961, Травник), од 1969. живи у Београду, завршио италијански језик и књижевност. Објавио следеће књиге поезије: *Фиуре* (1995), *У боји без тона* (1998), *Лисабон* (2001), *Дувански ђуш* (2003), *Кварш* (2005), *Из викенда* (2008), *Линије бета* [изабране песме 1995–2008] (2011), *Кашасшар* (2013), *Долина Плисшос* (2017) и *Камђерђлац* (2021). Бави се књижевним превођењем. За своју поезију и превођење поезије добио награде „Ђура Јакшић“, „Бранко Миљковић“, „Меша Селимовић“ и „Милош Н. Ђурић“.

Златко Јелисавац (1971, Кикинда), дипломирао је филозофију на Филозофском у Новом Саду. Пише ауторске текстове, приказе књига, есеје. Ради у Техничкој школи у Зрењанину.

Данијела Јовановић (1975, Шабац), дипломирала је на Одељењу за историју на Филозофском факултету у Београду. Објављена јој је историјска студија *Од рајског врша до Кембелове сује – ђрилози за историју хране и исхране* (2022), збирка поезије *Рег овога*,

рег онога (2018), историјска студија *Роми у Јеврејском лојору Земун 1941–1942* (2012), роман *Вашра* (2008), и књиге превода: М. Херман Секулић, *Nine Lives of Milena Pavlović Varilli* (2022); *Афроамеричка ђоезија*, избор и превод (2015); Брајан Хенри – Караншин (2010); Енес Халиловић, *Leaves on Water* (2009). Објављивање историјске студије *Од рајског врша до Кембелове сује – ђрилози за историју хране и исхране* финансијски је подржало Министарство Републике Србије као капитално дело које се објављује на српском језику из области културе, док је роман *Вашра* био награђен на конкурс за прву књигу (СКЦКГ). Живи и ради у Београду.

Барбара Кинсолвер (*Barbara Kingsolver*; 1955, Анаполис, Мериленд, САД), америчка књижевница Написала је тринаест књига од којих су већина романи, као и збирке есеја, поезије и кратких прича. Рано детињство је провела у Африци где је њен отац радио као лекар. По повратку у САД, живела је са породицом у малом, руралном месту Карлајл у Кентакију. Започела је студије клавира, али се касније пребацила на биологију. Магистрирала је еволуцијску биологију на Универзитету Аризоне. Неко време је живела у различитим афричким и европским земљама, док данас живи са породицом на фарми у Вирђинији.

Тања Крагујевић (1946, Сента), дипломирала је и магистрирала на Филолошком факултету у Београду, на групи за Општу књижевност са теоријом књижевности. Објавила је преко тридесет књига поезије и петнаест књига есејистичких и књижевно-критичких текстова. Заступљена је у више антологија савремене српске поезије у земљи и иностранству. Песме су јој превођене на енглески, немачки, шпански, мађарски, холандски, бугарски, македонски, словеначки, руски, белоруски и есперанто. Више од петнаест година бавила се издавачким радом. Добитница је значајних домаћих признања. Живи у Земуну.

Наталија Лудошки (1966, Перлез), књижевност је завршила на Филозофском факултету у Новом Саду, где је магистрала („Књижевна критика у делу Слободана Јовановића“) и докторирала („Књижевнокритичко и научно дело Младена Лесковца“). Објавила је књиге *Слободан Јовановић као књижевни критичар* (2008), *О Младену Лесковцу: оілеги, чланци, ђрејиска* (2011), *Књижевна оіледања Младена Лесковца над ђисцима савременицима* (2015), *Скица за књижевни лик Слободана Јовановића* (2019), *Није ми свеједно с ким разјоварам* (интервјуи с писцима, 2020), *Пућ смисла – одабране књижевне крићике* (2021) и приредила књигу Младена Лесковца *Избор из дела* (2017). Методичке радове, књижевнокритичке и књижевноисторијске огледе објављује у периодици. Запослена је у Зрењанинској гимназији. Живи у Новом Саду.

Валерио Магрели (*Valerio Magrelli*; 1957, Рим, Италија), студирао је филм, потом филозофију, предаје на Универзитету у Касину модерну француску књижевност. Као песник дебитује 1980. са збирком *Ora serrata retinae*, једном од најзначајнијих песничких књига друге половине новечента, након које следе *Природе и шаре* (1987), *Вежбе из шћићолоііје* (1992), *Дигаскалије за чишање новина* (1999), *Поремећаји бинарноі сисћема* (2006), *Горка крв* (2014), *Инсјекћор Мајрели* (2018), сабране песме *Заморци* (2018) и *Ексфанција* (2022). Аутор је и проза *Укондоминијуму шела* (2003), *Вицеживоі. Возови и ђушовања возом* (2009), *Збоіом фудбалу* (2010), *Геолоіија једноі оца* (2013), *Породични шаман. Хомеоіаіћија, ђорноірафија, режија у 77 Фелинијевих црћежа* (2015). Написао је увод у дело Жозефа Жубера, монографију о дадаизму, преводио Малармеа, Верлена, Валерија, Дебисија, Понжа, Барта. Најпревоћенији савремени италијански песник, преко двадесет књига превода на енглеском, немачком, француском, шпанском, португалском, хрватском. На српском: *Природе и шаре* (Октоих, 1995), *Вежбе из шћићолоііје* (Рад, 2002), *Горка крв* (Повеља, 2018),

те студија о визуелним аспектима Валеријевог стваралаштва *Видећи се како се видиш* (Службени гласник, 2020). Живи у Риму.

Перица Марков (1958, Фаркајдин), имао је две заједничке изложбе визуелне поезије и једну самосталну. Песме су му превоћене на више страних језика. Добитник награда часописа *Улазница*, *Песничке стазе*, *Стражилово* и *Печат вароши Сремскокарловачке*. Живи и ради у Зрењанину.

Соња Миловановић (1979, Београд), основне, мастер и докторске студије завршила је на Филолошком факултету у Београду. На Другом програму Радио Београда уредница је за савремену српску књижевност. Пише научне радове из области стилистике српског језика и књижевности, есеје и књижевну критику. Објављене књиге *Сћил као свећ делa* (2020) и *Тексћеме као сћилске гоминанће у ђеснишћиву Новице Тагића* (2020). Живи у Београду.

Виолета Митровић (1989, Нови Сад), основне и мастер студије српске књижевности завршила на Филозофском факултету у Новом Саду. Објавила је књигу изабраних књижевних критика и есеја *Херменеућичка ђрцишанишћа* (2018).

Милош Михаиловић (1998, Београд), дипломирао српску књижевност на Филозофском факултету у Новом Саду 2017. године као студент генерације. Године 2022. одбранио мастерски рад на истом факултету, да би након тога уписао докторске академске студије. Романи: *Зеон* (2013), *Ереја* (2015) и *Младунче* (2022). Објавио је већи број кратких прича и збирку прича *Књића огрaза* (2020).

Светлана Младенов, историчарка је уметности, ликовна критичарка и кураторка. Ауторка је многих ликовних манифестација, изложби, фестивала, акција, догађаја, сусрета, радионица... Њени многобројни текстови о савременој уметности објављени су

у књигама, монографијама, каталозима, часописима, дневној штампи. Од 1997. до 2004. била је директорка Галерије савремене уметности и Центра за културу у Панчеву, а од 2007. до 2015 кустоскиња Музеја савремене уметности Војводине у Новом Саду. Чланица је АИСА, УЛУПУДС-а, Друштва историчара уметности Србије и оснивачица Асоцијације за визуелну уметност и културу ВИСАРТ. Као кустоскиња-сарадница радила на пројекту Павиљон Србија – Раша Тодосијевић: Светлост и тама симбола на 54. Венецијанском бијеналу. Живи у Новом Саду.

Душан Пајин (1942, Београд), филозоф и естетичар, професор универзитета. У свом научном раду бави се превасходно уметношћу, филозофијом и културом далеког Истока. Дипломирао је на Филозофском факултету у Београду 1968, а докторирао у Сарајеву 1978. године. Прве текстове почео да објављује 1963. у *Студенту* (ликовне критике и есеје). Од тада објавио више од 500 библиографских јединица – студије, чланке, критике и приказе – у нашим и страним часописима (Енглеска, САД, Кина, Француска итд.), као и дванаест књига из области историје културе и филозофије уметности, као и збирку поезије на кинеском. Приредио је дванаест књига, укључујући *Антологију југословенске поезије – 1950–95* (објављена кинеском – 1997, Тајпеј, 1998, Пекинг). Бави се и сликарством. Радио је као уредник у „Нолиту“, а био је и главни уредник часописа *Културе Истока* (1983–1992). Од 1994. је ванредни професор, а у периоду 1999–2009, редовни професор Факултета ликовних уметности у Београду за предмет Филозофија уметности. Од 2009. године је у пензији. Живи у Београду.

Андреа Попов Милетић (1985, Нови Сад), дипломирао је на Катедри за компаративну књижевност Филозофског факултета у Новом Саду. Објавила је роман *Пионири малени, ми смо морска шрава* (2019), а пише и кратке приче, дневничке записе и прича за децу, од којих су неке уврштене у домаће,

регионалне и иностране антологије. Живи у Новом Саду.

Софија Поповић (1996, Шабац), дипломирао је на Одсеку за компаративну књижевност са теоријом књижевности Филозофског факултета у Новом Саду, где је тренутно на мастер студијама Пише и објављује есејистику и књижевну критику у периодици и на интернет порталима. Живи у Новом Саду.

Саша Радојчић (1963, Сомбор), дипломирао је филозофију на Филозофском, магистрирао на Филолошком факултету, а докторирао је на Филозофском факултету у Београду. Предаје на Факултету ликовних уметности у Београду. Пише поезију, критику, есеје и преводи са немачког. Књиге песама: *Узалуд снови* (1985), *Камерна музика* (1991), *Америка и групе ђесме* (1994), *Елеџије, ноктурне, еџиде* (2001), *Четири јогишња доба* (2004), *Cyber zen* (2013), *Дује и крајке ђесме* (2015), *То мора да сам шакође ја* (2020), *За вајру наглежна је душа* (изабране песме, 2022) и *Тобојан* (2023). Роман: *Дечак са Фанара* (2022). Књиге критика, есеја и студија: *Провидни анђели* (2003), *Поезија, време бдуће* (2003), *Нишџа и џрах – анџројолошки ђесимизам* *Сџеријиној Даворја* (2006), *Сџајање хоризонаџа – ђеснишџво и инџерџреџаџија ђеснишџва у филозофској херменеуџици* (2010), *Разумевање и збивање – основни чиниоци херменеуџичкој искуџтва* (2011), *Увод у филозофију уметноџти* (2014), *Реч ђосле* (2015), *Једна ђесма – херменеуџички изрџеди* (2016), *Слике и реченице* (2017), *Опџдало на џијаџи Бајлони : опџеди о срџском неверизму* (2019) и *Уметноџт и сџварноџт* (2021). За поезију је добио награде „Бранко Ђопић“, „Ђура Јакшић“ и „Ленкин прстен“; за књижевну критику Награду „Милан Богдановић“; за целокупно песничко дело Дисову награду, Змајеву награду и Награду „Десанка Максимовић“. Живи у Сомбору.

Татјана Росић (1962), докторила је, магистрирала и дипломирао је на Филолошком факултету Универзитета у Београду. Редовна

је професорка на Факултету за медије и комуникације Универзитета Сингидунум у Београду, где предаје предмете из области студија културе, рода, књижевности и медија. Научна је сарадница на Институту за књижевност и уметност у Београду и гостујућа професорка на докторском програму Филолошко-уметничког факултета Универзитета у Крагујевцу. Током академске 2016–17. године била је гостујућа професорка на одсеку за славистику Универзитета Мичиген, САД. Књижевна је теоретичарка и критичарка, као и ауторка бројних националних, регионалних и међународних пројеката из области родне, културне и медијске политике. Била је уредница регионалног часописа за културу *Сарајевске свеске*, *Belgrade Journal of Media and Communications*, ФМК и часописа *Женске студије* Центра за женске студије у Београду. Тренутно се бави студијама културе отпора у свету глобалних медија као и критичким студијама рода, маскулинитета и женског ауторства у контексту транзиционе постјугословенске и балканске културе сећања. Ауторка је и уредница следећих књига: *Representation of Gender Minority Groups in Media: Serbia, Montenegro, Macedonia* (ур., 2015) (*Анџи*)уш^оије *шела: репрезентација маскулинишета у савременој српској прози* (2014), *Миш о савршеној биографији: Данило Киш и фиџура њисца у српској култури* (2008), *Theory and Politics of Gender: the Representation of Gender Identities in Literatures and Cultures of Balkans and Southeastern Europe* (2008), *Произвољност дневника* (1994). Живи у Београду.

Бојан Савић Остојић (1983, Београд), дипломирао је француски језик и књижевност на Филолошком факултету у Београду. Мастер студије из компаративне књижевности завршио је у Ници. Сарађује са издавачким кућама као слободни преводилац. Аутор је бројних темата о француској књижевности XX века, заступљених у књижевној периодици (Филип Жакоте, Жак Дипен, ОуЛиПо, Ремон Русел, Антонен Арто). Један је од уредника књижевног часописа *Аџон*. Аутор књига

поезије: *Сиварање истине* (2003), *Тројуће* (2010), *Стереорама* (2013), *Јеретички дашив* (2014), *Прскалица* (2019), као и прозних књига *Алејториј* (2013), *Погли њодли њсалми* (2016), *Пункш* (2017), *Нема оазе: луфтшроман* (2018), *Ништанје нијичије* (2020) и *Варварин у Европи – швајцарска свеска* (2022). Живи у Београду.

Жарка Свирчев (1983, Сента), научна је сарадница у Институту за књижевност и уметност у Београду. Основне и мастер студије је завршила на Одсеку за српску књижевност на Филозофском факултету у Новом Саду. Докторирала је на Филолошком факултету у Београду. Објавила је научне монографије: „*Ах, њај игенџишети!*“ – *Деконструкција родних стереотиша у сиваралашџву Дубравке Урешић* (2010), *Винаверова књижевна република* (2017), *Поршреџ ѡреџходнице: Драга Дејановић* (2018) и *Авангардистџкиње – Оледи о (српској) женској авангардној књижевности* (2018).

Срђан Срдић (1977, Кикинда), дипломирао је на Катедри за општу књижевност и теорију књижевности на Филолошком факултету у Београду. На истом факултету је одбранио докторску тезу *Однос фикције и сиварности у Донашана Свишџа*. Запослен је у Гимназији „Душан Васиљев“ у Кикинди и на месту координатора истоименог севернобанатског Центра за таленте. Волонтерски уређује део књижевног програма за потребе Народне библиотеке „Јован Поповић“ из Кикинде, при којој је оформио Радионицу креативног читања. Главни је уредник међународног фестивала кратке приче *Kikinda Short*. С Владимиром Арсенићем води Радионицу креативног писања у Београдском читалишту, а заједно су и оснивачи издавачке куће „Партизанска књига“. Радио је у редакцијама више књижевних часописа, а последњих неколико година активно се бави уредничким послом, специфично регионалном и англосаксонском прозом. Један је од победника конкурса за најбољу необјављену причу интернет сајта www.bestceler.net, а добитник је и прве награде

за прозу на конкурсуре зрењанинског часописа „Улазница“ (2007), стипендије Фонда „Борислав Пекић“, те награда „Биљана Јовановић“ и „Едо Будиша“. Објавио је романе *Мршво ѿоље* (2010), *Саѿори* (2013), *Сребрна маїла ѿада* (2017) и *Љубавна ѿесма* (2020), збирке прича *Есѿирандо* (2011) и *Саѿоревања* (2014), као и књигу есеја *Зайиси из чишања* (2014).

Јелена Тодоровић Лазић (1975, Ужице), дипломирала је српску књижевност и језик на Филолошком факултету у Београду. Од 2013. изабрана је на конкурсуре Министарства просвете РС за наставника српског језика и културе у Швајцарској, где је завршила Вишу школу за примењену лингвистику. Живи у Швајцарској.

Фердинанд фон Ширах (*Ferdinand von Schirach*; 1964, Минхену, Немачка), немачки писац и адвокат кривичар у Берлину. Његове странке су били ранији члан политбироа Гинтер Шабовски, бивши шпијун Немачке безбедносне агенције Норберт Јурецко, индустријалци, људи из јавног живота и припадници подземља. Године 2009. објавио је књигу прича *Verbrechen* (Злочини, „Лагуна“, Београд, 2011), а потом, између осталих дела, следе: *Schuld* (приче, 2010), *Der Fall Collini* (роман, 2011), *Tabu* (роман, 2013; *Табу*, „Лагуна“, Београд, 2016), *Die Herzlichkeit der Vernunft* (разговори са Александером Клугеом, 2017), *Strafe* (приче, 2018), *Kaffee und Zigaretten* (приче, 2019), *Trotzdem* (разговори са Александером Клугеом, 2020).